

L'entrevista
Rudy Gnutti Músic i compositor

David Caminada

“Com a músic m'és més fàcil expressar el desamor”

Una bona amiga m'ha comentat que *Sampler d'amor* (un llibre-CD on personatges famosos reciten poemes d'amor musicats per vostè) és una obra “precisa”. Com va sorgir el projecte?

Va sorgir fa tres mesos i va tenir una producció molt ràpida. La idea va ser meua i de Domènec Duesa, a qui li encanta la poesia. Volíem fer un CD on la música tingués més protagonisme del que és normal. Normalment, la recitació poètica té un protagonisme total i la música apareix com a rerefons. En aquest cas, però, volíem fer-ho al revés.

Entre les persones que reciten hi ha Pasqual Maragall, Eduard Punset, Carles Santos, Vicenta N'Dongo, Carme Rusalleda... Un ventall molt ampli. Cadascú hi aporta la seva personalitat...

Sí. Inicialment vam triar els personatges i a tots els va semblar una idea excel·lent. Pel que fa al tema poètic, vam triar l'amor perquè interessa a tothom, és sensible per a tothom, és interclassista i no té colors polítics... Volíem centrar-nos en autors joves, catalans i vius. Amb tot, Pasqual Maragall, per exemple, ens va demanar poder llegir Shakespeare.

L'actriu Vicenta N'Dongo recita el poema d'Eduard Sanahuja *T'estimo per activa i per passiva*, i la també actriu Laia Marull, la poesia *Salvatge* d'Anna Lacruz. Totes dues són obres intensíssimes. ¿Li ha estat difícil explicar aquesta passió amorosa amb llenguatge musical?

Sóc compositor de bandes sonores per a pel·lícules, obres de teatre... En aquest cas, feia dos anys que estava treballant sense tenir res concret al cap, deixant anar la meua inspiració i component per a mi. Revisant tot aquest material vaig pensar que l'amor podia ser el fil conductor de tot plegat. La música de *Sampler d'amor* té un so una mica estrany. Hi ha harmonia però també he volgut expressar els diversos nivells, les diverses facetes, de l'amor.

Quan llegeix una poesia, li suggereix directament una música?

Sí. Quan la feina és compondre música per a pel·lícules, la meua feina es basa en la idea que vol transmetre el director. En aquest cas, el director era la mateixa poesia.

Vostè és italià. Va néixer a Brescia i va viure molts anys a Roma fins que va venir a Barcelona, ja fa més de vint anys. En la recitació, ¿pensa que el català és una llengua amb musicalitat?

Esclar. Cada idioma té la seva musicalitat. Als meus amics jo els aconsello entrar al YouTube i escoltar el rapsode italià Carmelo Bene, que té moltíssima força. La seva veu és com un

DIEGO IBARRA

PERFIL El músic i compositor italià Rudy Gnutti, establert a Barcelona des dels anys vuitanta, és autor de diverses bandes sonores per a pel·lícules. Professional curiós i d'un ampli registre, ara presenta *Sampler d'amor*, un llibre-CD en què personatges coneguts com Calixto Bieito, Carme Rusalleda i Pasqual Maragall reciten poemes d'amor, acompanyats per la música de Gnutti. Una idea original i intensa que en el futur tindrà la seva manifestació audiovisual, feta per diversos realitzadors.

instrument. Jo he volgut jugar també amb la tonalitat de la veu, no només amb el que deien.

Com a músic, ¿li és més fàcil expressar l'amor o el desamor?

Personalment, m'és més fàcil reflectir el dramatismes. No sé per què. Pot ser que sigui una cosa molt italiana... Per a mi és més fàcil el desamor, però quan aconseguixo transmetre també l'amor en el sentit positiu, optimista, de la paraula, em sento molt satisfet.

Quan pensem en Ausiàs March i el seu *Veles e vents* ens ve directament al cap l'adaptació musical feta per Raimon. Una poesia, ¿té més d'una possibilitat musical?

Sí. A mi Raimon m'agrada moltíssim. És de les primeres veus que vaig escoltar aquí i l'admiro molt. Sí. Una poesia té moltes lectures possibles. Això també passa amb la recitació. Això és molt important. Al *Sampler d'amor* cada personatge fa la seva pròpia lectura, cadascú s'expressa com veritablement és.

Com a músic, com es defineix?

Tinc uns gustos molt amplis. M'agrada la música clàssica, però també el jazz i la música electrònica. Jo vaig estudiar amb Ennio Morricone. Per a mi, del món del cinema un dels autors que m'interessen més és Ryuichi Sakamoto. I també m'agrada molt la música brasilera.

La paraula *sampler*, d'on prové?

Prové d'un instrument que tots els músics coneixen, que s'utilitza per extreure sons que després es reelaboren. En aquest cas, el títol del CD és una picada d'ullet als músics.

Vostè va ser alumne d'Ennio Morricone, una llegenda en matèria de bandes sonores. Com li va anar?

Vaig estudiar a la seva acadèmia a Siena. Va ser una experiència molt interessant, encara que Morricone és una persona molt especial.

Ennio Morricone és molt seriós i dur, però aconseguix una relació increïble amb les pel·lícules que musica

Per què ho diu?

És una persona seriosa, antipàtica, molt dura amb els músics que té a la seva orquestra. Amb tot, de Morricone en vaig treure algunes coses molt positives. Té una manera increïble de relacionar-se amb les pel·lícules, una gran capacitat d'ampliar espais, com es veu a *La missió* i a *Hi havia una vegada a Amèrica*.

¿La imatge bohèmia del món de la música, és un tòpic o és veritat?

És veritat. Però, en aquest sentit, ara cada vegada s'assembla més a la vida de tothom, ja que la precarietat s'ha estès a totes les feines. Malgrat les dificultats, treballar de músic m'encanta. No sabria fer res més. És com una droga: un cop enganxat, és difícil sortir-ne.

Vostè va venir fa molts anys a Barcelona. Li podria preguntar per què?

Barcelona era una ciutat que m'atreia. A Roma, el 1984, s'acabava el moviment estudiantil, cultural, i naixia l'època berlusconiana. Vaja, no sé si cal dir-ho, però aquí vaig venir-hi per amor.

EN SÍNTESI

El vídeo de la tragèdia

Marçal Sintès

Periodista i professor de la URL

La comissaria de la policia local de Sant Boi de Llobregat es troba molt a prop del camp municipal de beisbol.

El passat 24 de gener, dia de fortes ventades a Catalunya, el túnel de batuda del camp es va enfonsar i va sepultar un grup de nens, quatre dels quals van morir. Una de les càmeres de seguretat de la comissaria va enregistrar els fets: com la coberta surt disparada, cau sobre el túnel i l'esclafa mentre les parets es desfan. Les imatges s'han fet públiques, i es poden veure a internet. Me les he mirat, i més d'una vegada. I em penso que tothom que se les miri arribarà a la mateixa conclusió: el túnel de batuda no estava ben construït. Alguna cosa no es va fer com tocava. El vent colpejava amb força, és cert. Però aquesta no és la causa única de la tragèdia. Abans de l'ensorrament, el vídeo mostra un cotxe circulant pel carrer sense que el vent se l'enduguí. El túnel on van quedar atrapats els nens té altres edificacions al voltant, i també blocs de pisos.

Aguanten. Cap dels infinits pavellons esportius de la resta de Catalunya, tota ella assotada pel vent, va desplomar-se com el de Sant Boi. Fins aquí el vídeo i la lògica. El pèrit judicial considera que la construcció havia d'haver resistit el vendaval. En canvi, l'alcalde de Sant Boi, Jaume Bosch, branda altres informes que diuen que el vent és l'únic responsable de la tragèdia. A l'espera que es resolgui l'assumpte, un parell de brevíssimes reflexions: si l'edifici hagués sigut d'una empresa privada, entre tots l'hauríem crucificat, l'ajuntament el primer. I segona: tothom ha de complir les normes, però més que ningú l'administració. En aquest país massa sovint fa la impressió que això funciona exactament al revés.

m.sintes@hotmail.com